బామ్మా - ఐశ్వర్యమున్నా

"శర్మ"

రామారావు ఇంట్లోకి [illegible] (అనగా [illegible]) నుంచి టం.... టం .... టం .... టం .... టం .... ట ట ట టక్ అని పెద్ద శబ్దం చేస్తూ, [illegible] (అనగా [illegible]) [illegible] దొర్లింది, అప్పుడే ప్రవేశిస్తున్న అతని [illegible] '[illegible] ! [illegible] !' అంటూ [illegible].

[illegible] ప్రవేశించిన రామారావు [illegible]. [illegible] రంగాన్ని [illegible]. (తరువాయి —45 వ పేజీ చూడండి)

"బొమ్మ ఒక్క క్షణమేలా వుంది, వాళ్ళ" అంటే కళ్ళప్పగించి రాముకేసి చూశాడు. అతను సంబరంగా "అవునండి" అన్నాడు. ఇదంతా అపోహపడదానికి వీల్లేక కిటికీగుండా చూసిన సోములో ప్రతీకారాగ్ని చెలరేగింది. కోపంవచ్చి రాములో కొప్పను చూశాడు, అంతటితో కసి వచ్చాడు. ఆ క్షణం లోనే కత్తిలాంగా, ఈపిల్ల కంట్లో ఓ నలక పడింది. 'బావా' అందాపిల్ల, కన్నులు నలుపుకుంటూ. అది చూసిన రాము, "నలపకు—నలపక" అంటూ, లేచి, "ఆగాగు నేను ఊదుతా నాగు" అంటూ, ఊదబోగాడు. ఆదృశ్యం చూసిన సోము గిరుకున తిరిగి ఊరుకి వెళ్ళిపోయాడు.

దరిమిలాను—అదే కిటికీలోంచి, మరికొన్ని అపోహలు, సోము పోగుచేసుకున్నాడు. అతనిలో పుట్టిన ద్వేషం క్రోధంగా, క్రోధం పగగా, పగ కర్తవ్యంగా మారింది. ఆ వేళ—విదోహారం—అతను చాలా చిరాకుగా, ఆ సు కో కు ం దా ని దో నడిపించ ఎక్కడికో వెళ్ళాడు........"

కథ వింటున్న శంకర్ గమ్మున లేచి గేటు తీసుకుని బయటికి వెళ్ళాడు ధర్మారావు లేచి, మరో గ్లాసుడు మంచినీళ్ళు తాగి, "హే రామా" అంటూ ఆవులించి, మళ్ళీ తన స్థానాన్ని అలంకరించాడు మరో రెండు నిముషాల్లో శంకర్ వచ్చి, తన స్థానంలో కూర్చుంటూ, "ఊఁ చెప్పండి—" అన్నాడు.

"విసుగ్గ వస్తోందా" అన్నాడు ధర్మారావు

"వస్తోంది కానీ, చెప్పండి"

"ఆ—ఇక చెప్పడానికేం వుంది అయిపో వచ్చింది ఓరా సోము ఊరినుంచి వచ్చేసరికల్లా రాము మరణవార్త తెలిసింది—ఆ— ఇప్పుడు ఆ రాము ఎలా చచ్చాడంటావేమో! రోగం వచ్చి కాదు—అలా చచ్చి ఓ చోట కనుక్కోబడ్డాడు. ఇది నువ్వు చక్కగా రాస్తే—చివరికి పోలీసు డిటెక్టివు యింక్వయిరీ పెట్టి—ఆ సోమే ఈ రాము చావుకి కారణం అని రాయాలి—ఏం."

శంకరం గాలి బరువుగా పీల్చి, ఉగ్గబట్టాడు.

"కానీ—శంకర్—నీకు ఒక పరమ రహస్యం చెప్పబోతున్నాను— దానికి ముందు— ఈ కథని పూర్తిచెయ్యాలి" అంటూ ధర్మారావు ప్రారంభించాడు.

"ఈ కథ నా కల్పితం—కాదు— అయితే ఏమంటే—అంతా కల్పితంకాదు. సంఘటనలు కల్పితాలు. చివరికి ఆ సోమే ఈ రాముని హత్య చేశాడు. ఎలా చేశాడో తెలుసా—చాలా తెలివిగా చేశాడు—ఈ రాముకి మోటారుసైకిలు ఉండేది అతను మోటరుసైకిలుమీద వెళుతుండగా, ఓ కొండ పైనుంచిపడినమాట — ఇతను అతన్ని — అంటే ఈ సోము రాముని కొండపైకి పిలిచి, తోసేశాడు—ఇది అసలు జరిగిన సంఘటన — అంతే. అది ఎవ్వరికీ తెలియకపోవడంవల్ల సోము చావు ఏదో ప్రమాదం — అన్నారు. కానీ, దురదృష్టవశాత్తూ, అదృష్టవశాత్తూ, అది నా కళ్ళారా చూశాను కానీ నా నెయ్యి జారిపోయింది ఆ సరికే ఆ సోము ఒక పోలీసు కాపలో వుండేవాడు — అతను లోగడ ఇలాటి పనులూ — ఇంకా దుర్మార్గమైన పనులూ చాలా చేశాడు. సరే—ఈ సోము అని చెప్పానే—ఈ సోముపేరు—మోహన్. అతనే—మన మోహన్ హత్య అన్నమాట—ఈనాడు నేను చూస్తున్నది. ఈ హత్యలో — మర్మార్గమైన ఇద్దర్ని యిరికిద్దామనుకున్నాను—ఒకడు—ఆ చనిపోయిన రామారావు. నిజానికతను ఈ హత్య చెయ్యకపోయినా, దీని మూలంగా, యిద్దరు రాక్షస రూపుల్ని లోకం నుంచి తప్పించి, నా కర్తవ్యం నెరవేర్చుకుని మరీ పోదామనుకున్నాను. ఒకటి అనుకున్నకన్నా ఎక్కువే అయ్యింది—ఇక రెండో వ్యక్తి వున్నాడు అతనిపేరు నీకు చెప్పి, నా ప్రాణాలు విడిస్తే—నాకు హాయి— అదీ సంగతి—అతని పేరు— చెప్పనా" అంటూ ఆయాసంలో ఆగాడు.

శంకరం చిరాకుగా, చిరాకుగా అతనికేసి చూశాడు.

"—ఆ సోముపేరు సోమశంకరం. ఆ సోమ శంకరం నువ్వే అని చెప్పడానికి చాలా విచారిస్తున్నా—" అంటూ ధర్మారావు తాపీగా కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు.

శంకర్ కొండబద్దలైనట్లు నవ్వబోయి, చిన్నగా నకిలించాడు.

"రైట్—మీకు తెలిసినట్లు నేను పసిగట్టాను— మోహన్ని చంపింది నేనే — కానీ, ఇంతవరకూ ఎవ్వరికీ తెలియదనుకున్నాను — మీకు తెలిసినట్లు, పసిగట్టాను — అప్పుడే నిన్ను చంపవలసింది. కానీ నువ్వే రోగిష్టి ముసలివక్కడివి. గట్టిగా తుమ్మితే గుండె ఆగిపోతుంది. నిన్ను చంపడం చాలా సులువని గ్రహించాను. దానికి తగ్గ ఏర్పాటుగా కూడా వున్నాను. నిన్ను చంపి నా హత్యారహస్యాన్ని భద్రంగా ఉంచుకోగలను. నిరోగంవల్లే నువ్వు చచ్చావని లోకం గుడ్డిగా నమ్ముతుంది కూడా— పైగా పీడ వదిలింది అంటారు కూడా" అంటూ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

ధర్మారావు నవ్వాడు.

"—అవును. నేను ముసలి వాణ్ణే. గట్టిగా అరుస్తేనే గుండె ఆగి చస్తాను! కానీ అప్పటికి నువ్వు మూడు హత్యలు చేసినవాడివౌతావు—ముఖ్యంగా పుట్టాక ఏనాడో ఒకనాడు చావక తప్పదు. దాని కోసం పాపభీతిలేని పనులుచేసే నీలాటివాళ్ళను చూస్తే నాకు పరమ అసహ్యం ఆ—యిక నన్ను చంపవచ్చు—కానీ, కేవలం నన్ను చంపినంత మాత్రాన నీ గుట్టు దాచుకుంటానని సంబరపడకు— నీ కిప్పుడు చెప్పిన వివరాలతో రిపోర్టు రాసి, పంపాను బహుశా నీకు తెలీదు. పైగా నన్ను చంపితే—ఇదీ ఒక హత్యగా చేరి నీ శిక్షను వృద్ధిచేస్తుంది. అదీ కాక నమ్మకమే—నన్ను చంపబోవద్దు—" అంటూ ధర్మారావు నిశ్చింతగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు. అతని గుండె దడదడలాడసాగింది.

శంకర్ నించున్నచోట అలాగే బొమ్మలా వుండిపోయాడు. గొంతు పిసికి చంపుదామన్న యత్నంలో చుట్టబడిన రుమాలు నిర్జీవంగా మెలికలు తిరిగిపోయింది. ధర్మారావు కళ్ళు తెరిచి, అతని వంక చూసి, "ఊఁ—చంపవచ్చు నన్ను— ఇంత పాపిష్టి రోగంతో కూడా, ఈ రెండు కర్తవ్యాల కోసమే — నా జీవితాన్ని బలంగా లాక్కొచ్చాను—అవి రెండూ నెరవేర్చాను" అన్నాడు

శంకర్ చేతిలో రుమాలు క్రిందికి జారిపోయింది. ఒక్కసారి అతను ధర్మారావు వంక చూసి, గేటు తీసుకుని, బయటకా వీధుల్లో కలిసిపోయాడు. ★

మీది పుస్తకాలు, వంటింటి అల్మెరలోని చెంబులూ—కంచాలు, గిన్నెలు – గరిటెలు, అన్ని యుద్ధం చేసి అలసిపోయిన వీరుల్లాగా కనిపించాయి

చెప్పరిల్లిన రామారావుకు పడకగదిలో నుంచి శోకంతో కూడిన ఎక్కిళ్ళు, వంట గదిలో నుంచి "ఛీ నీ మొహం మండ .. ధూత్ . ఛాత్ .. అయ్ .. ఓయ్" అన్న అరుపులు, ఏదో వస్తువు దేనిమీదో పడ్డ శబ్దం వినిపించాయి. మరు క్షణమే భూమికి అరడుగు ఎత్తున ఉన్న ఒక ప్రాణి తోకాడిస్తూ అతని దగ్గరకు వచ్చింది. వచ్చిన దాన్ని రెండు చేతులా పొదివి పట్టుకుని పడక గదివైపుకు నడిచాడు

సాయంకాలపు నీరెండ గదిలోనికి ప్రసరిస్తోంది. పక్కమీద మంచంమీద బోర్లపడుకుని దిండులోకి తలదూర్చి వెక్కుతోంది జానకి,

బామ్మా బొచ్చుకుక్కా

17-వ పేజీ తరువాయి

బయటి గదిలోని యుద్ధ చిహ్నాలు కొన్ని అక్కడా కనిపించాయి. "జానకీ! ఏమి టిదంతా!" అన్నాడు రామారావు జానకి జవాబివ్వలేదు.

బూట్లు విప్పి మూలకు నెట్టి, మంచంమీద కూర్చుని జానకి భుజం పట్టుకుని కుదుపుతూ "జానకీ! విన్నే ఏమి టిదంతా ?" అన్నాడు

ఒక్కసారి విదిలించి, అతనివంక తీక్షణంగా చూచి మళ్లీ దిండులోకి తల దూర్చింది జానకి. ఆమె చూచిన ఒక్క క్షణపు చూపులో చాలా గ్రంథాన్ని చదివాడు రామారావు. జానకి కళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నాయి కాబట్టి అంతకుముందే వర్షని వానజల్లు పడుతుంటుంది, ఇంక తను గట్టిగా ప్రశ్నిస్తే సుడిగాలితోకూడిన జడివాన పడు తుంటుందని గుర్తించి గమ్మున ఊరుకుని అతో చించి గబగబా వంటింట్లోకి పరుగెత్తాడు.

శ్వేతవస్త్రధారి, శిరముపై ముసుగును సవరించుకొనుచూ వంటింట్లో రుబ్బురోలు ముందు కూర్చుని సదరు రామారావు పితామహి ఏక దీక్షగా కందిపచ్చడి రుబ్బుతోంది కారణాన్వేషణగా వచ్చిన రామారావుకు పచ్చడి చూచేసరికి క్షణంలో నోటిసందులి లాలాజలం దావాగ్నిలాగా ఊరుకువచ్చి బకాసురుడికి వేసినంత ఆకలి వేసింది. ఇవేమీ గుమనించకుండా బామ్మ తీక్షణంగా, కచ్చిగా కందిపచ్చడి రుబ్బేస్తోంది

రామారావు ఒక్కసారి గుటకవేసి, గొంతు సవరించుకొని "బామ్మా! జానకి ఏడుస్తోం దెందుకే ?"

బామ్మా బొచ్చుకుక్కా

అన్నాడు. అంతే, పెద్దపెట్టున ఉరుము, ఆ తర్వాత మెరుపు, వెంటనే వడగళ్లవాన .... రామారావు తెల్లబోయాడు. బామ్మ చేతులు తిప్పుతూ, మూతి విరుస్తూ చెప్పుకుపోతోంది. అతనికి స్కోప్ (మాట్లాడటానికి అవకాశం) వచ్చేసరికి "ఇంతకీ నాది బుద్ధితక్కువరా! వద్దు మొర్రో అంటే ప్రాణాలు తీసి తీసుకొచ్చావ్! అయినా నాకెందుకూ అంట? వంటా, వెంటా! సుక్షేత్రంలాంటి పిత్రార్జితం పొలం. కాలుమీద కాలేసుకు తిన్నా నా జీవితం వెళ్లమారి పోతుంది. పోనీగదా తల్లీ, తండ్రీ లేరని పెంచి పెద్దచేసినందుకు బాగానే బుద్ధిచెప్పించావ్ నీ పెళ్ళాంచేత! అయిందేదో అయింది. ఇహ నేను క్షణం గూడా ఉండను, నన్ను రైలెక్కించెయ్" అంది

ఎప్పుడు వచ్చిందో జానకి వంటింటి గుమ్మంలో నుంచి లోపలికివస్తూ "మీరు పోవటమెందుకు? మధ్య వొచ్చిందాన్ని నేను. నేనే పోతాను .... నన్నే రైలెక్కించండి." అంటూ రామారావు వంక చూచింది.

అతనికి యిది మరీ విపరీతంగా కనిపించింది.

"ఎందుకూ పెళ్ళాం, మొగుళ్లను వేరు చేయించావని అపవాదు వేయించటానికా? అదేం వద్దు నేనే పోతాను."

"కాదు నేనే పోతాను. బామ్మ, మనవళ్లను వేరుచేశానని నాకుమాత్రం రాదా చెడ్డపేరు?"

"కాదు నేనే పోతాను."

"కాదు నేనే పోతాను."

అంతవరకు వాళ్లిద్దరి మధ్య గుడ్లు మిటకరించి చూస్తున్న రామారావు అడ్డు తొలిగాడు.

"కాదు నేనే"

"కాదు నేనే."

"కాదు.

"కాదు."

అదేసమయంలో ప్రవేశించింది అసలు కారణం. మరుక్షణం బామ్మ కోపంతో "ఛీ.... పాడుమొహందానా" అంటూ పక్కనే పడున్న గరిటె అందుకుంది. మళ్ళీ సాగింది యుద్ధం.

"కాదు నేనే."

"కాదు నేనే"

రామారావు బుర్ర వేడెక్కిపోతోంది, కళ్ళు గుడ్లు రెండూ ముక్కుదగ్గరకు వచ్చేశాయి.

ఆ సమయంలోనే అసలు కారణం జానకి కాళ్ళ దగ్గర నిలబడి ధైర్యంగా తోక ఎత్తి 'గుర్రు' మన్న శబ్దంతో ప్రారంభించి, బామ్మని చూస్తూ "భౌ, భౌ" మని మొరుగుతూ విజయం పొందే వీరునిలాగా ఒక్కొక్క అడుగు ముందుకు వెయ్యసాగింది. "ఛీ .... ఆయ్ .... పాడుమొహందానా. ధూత్. .." అంటూ చేతిలోని గరిటె పైకెత్తింది బామ్మ. రెచ్చిపోయింది అసలుకారణం. జోరుగా ముందడుగు వేస్తూ బామ్మమీదికి లంఘించింది. బామ్మ భయంతో కూడిన అసహ్యంతో చూస్తూ "ఛీ ... ఛా .... ఆయ్" అంటూ వెనుకడుగు వెయ్యసాగింది.

ఎత్తయినదేదీ కనపడక రుబ్బురోలు మీద కెక్కింది బామ్మ, "భౌ, . భౌ" అంటూ రుబ్బురోలుదాకా తరిమింది అసలు కారణం. తెలియని భయంతో ఆవేశం పొంగుకురాగా చేతిలోని గరిటతో దాన్ని ఒకటి వడ్డించింది బామ్మ. అంతవరకూ ధైర్యంతో ముందడుగు వేసిన అసలు కారణం దెబ్బతో తోక ముడిచి "కుయ్ కుయ్" మంటూ జానకి దగ్గరకు పరుగెత్తింది. "ఛీ. పాడు కుక్క (అసలుకారణం) నీ మూలంగానే కలతలు ప్రారంభమయ్యాయి, నిన్ను లేకుండా ఉన్నా బాగుండేది" అంటూ రామారావు వంక తీక్షణంగా చూచి, "ఛీ అవతలికి" అని ఒక్క తన్ను తన్ని అక్కణ్నుంచి వెళ్లిపోయింది. తన్నుతో "కుయ్యో .... కుయ్యో" మంటూ పారిపోయింది కుక్కపిల్ల.

అప్పటిదాకా మూగనోము పట్టిన రామారావు చైతన్యవంతుడై "జానకీ! .... జానకీ!" అంటూ

"ఇంతకూ మీ భార్యాభర్తల కీచులాట ఎలా అంతమైంది?" గోపాలంగార్ని పక్కింటి పెద్ద మనిషి అడిగాడు.

"ఒహో అదా! మామూలే. ఆవిడే నన్ను పలకరించింది."

"ఏమందేమిటి?"

"ముందు ఆ మంచం క్రింద నుంచి బయటకురా! అని పిలిచింది." గోపాలంగారు అమాయకంగా చెప్పేశారు.

ఎస్. వి. ఎల్. నారాయణ (నరసరావుపేట)

ఆమె వెళ్లిన వైపుకు రెండడుగులు వేసి, మళ్లీ బామ్మవైపు తిరిగాడు. అతన్ని గుర్రుగా చూస్తూ "కొత్త పెళ్ళాం బెల్లం, తల్లి (ఈ సమయంలో అతనికి తల్లి, దండ్రీ లేరు కాబట్టి, బామ్మ) దయ్యం అని ఊరికే అన్నారా? ఏదైనా కానీ ఈ ఇంట్లో ఆ కుక్క ఉండటమో నేనే ఉండటమో తేలేవరకూ తిండి తిప్పలూ లేవు" అంది ఖచ్చితంగా

తిండిపేరెత్తేసరికి రామారావు కడుపులో ఇంతగా ఉన్న ఎలుకపిల్ల అంతగామారిపోయి పరాల్ని 'కరకర' కొరకసాగింది తాళలేక రెండు చేతులూ తలమీదకు చేర్చి "అమ్మ బాబోయ్ .. నాయనోయ్ ...... ఇంక ఈ పూటకి కూడు ప్రాప్తి లేదుర్రా దేముడోయ్ .." అంటూ చిన్న హైజంప్‌చేసి అక్కణ్ణుంచి సావిట్లోకి దూకి వీధిలోకి పరిగెత్తాడు.

* * *

ఇంతకూ అసలు కారణమేమిటంటే, ఒకానొక దుర్ముహూర్తపువేళ శ్రీమతి రామారావు ఒకానొక పత్రికాప్రకటన చూచి మరుక్షణం భర్తను ఆదేశించింది. ఆదేశాన్ని అందుకుని అతను ఈక్రింది విధముగా చదివాడు.

అమ్మబడును.

అందమైన బొచ్చుకుక్కపిల్లలు. మేలుజాతికి చెందినవి. కోరిన రంగులో, కారు చౌకలో.......

ఆనాడు జానకి కోర్కె తీర్చటానికి ఆరాముడు వెళ్ళగా, ఈనాడు రామారావు బయల్దేరాడు. కాని వచ్చిన చిక్కు ఆ రామునికి శ్రోత్రియ ఆచార వ్యవహారాలు, ముఖ్యంగా కందిపచ్చడి స్పెషలిస్టు అయిన బామ్మలేదు, మన రామారావుకి ఉంది. అందుకే కథ అడ్డం తిరిగింది.

బొచ్చుకుక్క ఇంట్లో ప్రవేశించింది మొదలు బామ్మకు బద్ధవైరిగా మారింది.

* * *

హొటల్లో బాగా పట్టించి "బ్రేవ్" మంటూ బిల్లు చెల్లించి బయటకు వచ్చాడు రామారావు. అప్పటికి రాత్రి తొమ్మిదయింది. ఎక్కడికి పోవాలి? అన్నది ప్రశ్న. ఇంటికి పోతే బామ్మ రైలెక్కించమంటుంది. బామ్మపోతే కందిపచ్చడో?

ఆసమయంలో అతనికి ఎక్కడ్లేని వైరాగ్యం మొలుచుకొచ్చింది. ఏదైనా ఒకచెత్తకుండీ ప్రక్కని వీధిదీపం కనిపిస్తే దానిపోయే ఒకమురికి కుక్కని లాక్కొచ్చి, కూర్చుని "జగమేమాయ, బ్రతుకే మాయా" అని యేడ్చేద్దామనుకున్నాడు, చుట్టూ చూస్తుండగా తళుక్కుమందొక సాక్షాత్కారం. అదే.. ఆపద మొక్కులవాడు, వడ్డికాసులవాడు, కలియుగ ప్రత్యక్షదైవం అయిన ఏడుకొండల వెంకటేశ్వరస్వామి (వెంకటరమణ) వారసుడు (రమణ.)

రామారావుకి ఉత్సాహం ఉరకలు వేసింది. "ఒరే రమణా.....ఒరే రమణా" అంటూ కేక పెట్టి పరుగు లంకించుకున్నాడు. ఇంత జరిగినా ఆసాక్షాత్కారం గమనించకుండా గుర్రపుజూలు లాంటి జుట్టుముందుకు పడుతుండగా, పెనా పైజమా, షర్టులు ధరించి, కొల్లేటి కొంగలాగా పొడుగ్గా ఉన్న శరీరాన్ని గాలిలో తేల్చివేస్తూ సాగి పోతోంది.

ప్రయాణమీద అతన్ని చేరుకున్న రామారావు "ఒరే రమణా!" అంటూ వీపుమీద ఒక్కటి చరిచాడు. దెబ్బతో ముందుకు పడబోయి తమాయించుకొని "ఎవరూ?.....ఆ......ఆ రాముడే... నా శ్రీరామచంద్రుడే. ఇన్నాళ్లకు ఈ భక్తుడిమీద దయగల్గిందా తండ్రీ, ఈరోజుకు నీకృపారసం నామీద కురిపించావా? వెధవ సన్యాసి ...ఐమీన్. .సంసారి, అట వాడు (అదివారం) సినిమాకు పోదామని వాగ్దానం చేసి మోసపుచ్చావు కదుర్రా దొంగగాడిదా? ఇహ నిన్ను వదల్ను పద భద్రాద్రికి"

"భద్రాద్రికా?"

"అదేరా మన భద్రాచలం హొటల్‌కి ఇవాళ శుక్రవారం కదా! మా శ్రీమతి ఖజానా తాళాలు చూస్తే కదలవు. ప్రొద్దుట్నుంచి ఆఫీసులో దుమ్ము దులిపి వదిలారు మాభర్తగారు .. ఐమీన్ మా మేనేజర్! నీకేం? బంగారు పిచ్చుకలాంటి బామ్మో చక్కని గవర్నమెంటు ఉద్యోగం ఉంది .... "

"ఆ .ఆ .అంటూ ఉన్నారుగాని కొంటమీది కొచ్చింది.పద .ముందు కాఫీతాగివాకొక సలహాయిద్దూ గాని"

"సలహాకు మనది పెట్టిందిపేరు కాఫీయిప్పింతు కావల్సినన్ని సలహాలు సరఫరాచేస్తాను." అంటూ జంకంలోని స్టైలును పైకి పెట్టుకుంటూ ముందుకు నడిచాడు, రామారావు అనుసరించాడు

* * *

"అయితే కథ చాలా ముదురుపాకానికి వచ్చే సిందన్నమాట" అన్నాడు సిగరెట్ మసి దులుపుతూ రమణ రామారావు కుర్చీలో జేర్లబడి కళ్ళు మూసుకున్నాడు

"నాన్నా, నాన్నా! ఈ బొమ్మ మాకావా ఎగ్జిబిషన్‌లో కొన్నాం," అంటూ ఒక ప్లాస్టిక్ బొమ్మను ఊది చూపాడు ఆరేళ్ల రమణ కొడుకు

రమణ అందుకొని తనూ ఊదాడు రామారావు కళ్ళు తెరిచాడు రమణ మళ్లీ రెండుసార్లు ఊదాడు రామారావు నవ్వుతూ "ఒరే నువ్వు చిన్నవాళ్లల్లో చిన్నవాడివి, పెద్దవాళ్లలో పెద్దవాడివి!" అన్నాడు

రమణముఖంలో నూతనోత్సాహం కనిపించింది "ఒరే దొరికిందిరా! దొరికింది" అన్నాడు పెద్దగా

"ఏమిట్రా?"

"అదేరా! మార్గం ఇప్పుడు చెప్పు మీబామ్మకి ఏవంటే ఎక్కువ ఇష్టం?"

"మా బామ్మ కందివచ్చడంటే నాకు మహా ఇష్టంరా!" అన్నాడు ఉత్సాహంగా

"ఏడిశావ్ వెధవ సన్యాసీ నీయిష్టం ఎవడి కావాల్రా? మీ బామ్మకి మీబామ్మకిరా!" అన్నాడు పెద్దగా

"మా బామ్మకా " ఆలోచించి, "ఒరే! ఒకప్పుడు స్పెషల్‌యాత్రా ట్రైనులో పోయి మాబామ్మ పుణ్యక్షేత్రాలు దర్శించి దొరికినంత వరకూ వెండివి, లేకపోతే ఇత్తడివి, కాకపోతే రాతివి సర్టిఫికేట్లు (విగ్రహాలు) తెచ్చిందిరా! అవంటే ఆమెకు అరోప్రాణం ప్రతి ఆదివారం అవుపాలతో శుద్ధిచేయందే ఆమెకు నిద్రపట్టదు"

"అబ్బా చంపావురా! నిద్ర పేరెత్తి నా నిద్రా దేవతను మేలుకొలిపావు, ఇహ ఆలోచించలేను ఈ పూటకి మాయింట్లో పడుకుని రేపు యింటికి వెళ్ళు, అప్పటికి బుద్ధి మొగ్గవచ్చు"

"రేపు కాదు వారంతర్వాత వెళ్లినా కుక్కను వెళ్లగొట్టందే బామ్మ ఉండదు, వెళ్లగొడితే మా శ్రీమతి ఉండదు ఎలారా!"

" ఊ చిక్కేనే " కాసేపు తల ఆటించి "ఒరే! రేపు రాత్రికి మీ యింట్లో దొంగలు పడాల్రా" అన్నాడు రమణ

ఒక్కసారి ఎగిరి కూర్చుని "అయ్య బాబోయ్ .. దొంగలే" అంటూ గావుకేక పెట్టాడు రామారావు

"ఆ.. నిశ్చయంగా దొంగలు పడాలి" అన్నాడు రమణ ఖచ్చితంగా

"అదేమిట్రా ?" అన్నాడు నీళ్లు కారిపోతూ

అతని దిక్కు మొహం చూచి జాలిపడి "ఇలారా దగ్గరగా" అతని చెవిలో ఏదో చెప్పాడు రమణ.

బామ్మా బొచ్చుకుక్కా

"ఒరే ! .... ఒరే ... నీ ఋణం" అంటూ మాటలకోసం వెదుక్కోసాగాడు రామారావు

"ఆ .. ఆ .... ఆనందంలో కొరబోయేవు, నా ఋణంకి సరి కల్పించినందుకు ఆదివారం ఉదయం భద్రాద్రి (భద్రాచలం హోటల్) ప్రయాణం" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు రమణ, రామారావు ఒకప్పుడు క్లాస్‌మేట్స్. కొద్ది బంధుత్వం కూడా ఉంది

* * *

దూరంగా కీచురాళ్ళ చప్పుడు అంతకు రెండు గంటల పూర్వమే బామ్మా, జానకీ కుక్కని గురించి చిన్న వాగ్యుద్ధం చేసారు విసిగి పోయిన రామారావు మర్నాడు ఏదో ఒకటి తేల్చేస్తానని మాట యిచ్చాడు

"ఆసీను అదే కార్మికుల తిరుగుబాటు సీను, వీంగొప్పగా తీశారండీ!" చిత్రనిర్మాత దర్శకుణ్ణి అభినందించాడు

"అందులో నా ప్రతాపమేముంది లెండి! అంతా మీ చలవే ఎక్స్‌ట్రా వేషగాళ్ళ కూలీ డబ్బులు సగానికి సగం తగ్గించి మీరు ఇచ్చినరోజునే ఆసీను తీశాను" దర్శకుడు మొహమాట పడుతూ అన్నాడు

కె. పాదమునిరెడ్డి (మద్రాసు)

గదిలో పడుకున్న అతనికి ఏదో శబ్దం వినిపించింది, తలెత్తాడు "ఏమండీ ! నిద్రపోలా ?" అంది జానకి

ఖంగారుగా "ఆ పోయా ఆ ఆ పోతున్నా లేదు ... నిద్ర వస్తోంది" "హోయ్" అంటూ రాని ఆవలింతను తెప్పించుకున్నాడు

మరో గంట గడిచింది దొడ్డిగుమ్మం గొళ్లెం చప్పుడైంది ఏదో పిట్ట మూడుసార్లు కూసింది రామారావు మెల్లగా లేచి సావిట్లోకి వచ్చాడు బామ్మ చాపమీద పడుకొని "గుర్రు" పెడుతోంది డ్రాయరు కొడుకు గొలుసుతో కట్టివేయబడ్డ కుక్కపిల్ల తలెత్తి అతనిని చూచి తోక "టక, టక" లాడించి మళ్లీ పడుకుంది ఇటీవల బామ్మచేత గరిటెదెబ్బ తిన్నప్పట్నుంచీ అది అరవటం మానేసింది అతను వంటింట్లోకి వెళ్లి దొడ్డి తలుపు తీశాడు "ఒరే రామిగా ! చిన్నప్పుడు ఏనుగులు తొక్కినా లేచేవాడివి కాదు నీ కింత త్వరగా మెలకువ ఎలా వచ్చిందిరా ?" అన్నాడు రమణ లోపలికి ప్రవేశిస్తూ.

"ష్ !"

రామారావు, రమణ, బామ్మ పూజామందిరం సమీపించి అక్కడున్న విగ్రహాలన్నిటినీ మూట కట్టి దొడ్డిగుమ్మం అవతల పెట్టి వచ్చారు. రామారావు బీరువాలోనుంచి జానకి నెక్లెస్, రాళ్ళ గాజులూ తెచ్చి ఆ మూటలో కుక్కాడు

"ఇక దాన్ని బాక్కురా" అన్నాడు రమణ, రామారావు కుక్కపిల్లను తెచ్చాడు అది తోక ముడిచి తల వంచుకుంటుందేకాని మొరగదు. "ఒరే ! ఎట్నారా అరిపించటం ?" అన్నాడు దిగాలుపడి

రమణ దాని నోరు తెర్చి "బోయ్" అన్నాడు. అరవలేదు "ఓయ్ అరు ఊ ఆ" అని సన్నగా గొణిగాడు విసిగి కోపంతో దాని తల మీద ఒక్కటి కొట్టాడు "కుయ్ కుయ్ " అంది కుక్కపిల్ల బాధగా

"ఆ అదీ వరుస కానీ స్వరంతో లేదా. ఫర్వాలేదు నిద్రలో ఉన్నవాళ్లను నమ్మించొచ్చు .. తెల్సిందిగా, వస్తా రేపొద్దున కల్సుకో" అంటూ దొడ్డి గుమ్మంనుంచీ దూసుకుపోయాడురమణ

కొద్దిసేపటి తర్వాత రామారావు కుక్కపిల్ల తలమీద ఒక్కటి మొట్టాడు "కుయ్ కుయ్" అంది వెంటనే "దొంగ .. దొంగ ... పట్టుకోండి" అంటూ వంటింట్లో చిందులు వెయ్యసాగాడు.

బామ్మా, జానకీ నిద్రకళ్లతో పరుగెత్తుకొచ్చారు రామారావు కుక్క మొరిగిందనీ, తనకు మెలకూ వచ్చిందనీ, ఎవరో పరుగెత్తారనీ, అతని వెనుక కుక్క తరిమిందనీ చెప్పుకుపోతున్నాడు "ఆ" అంటూ బామ్మ పూజా మందిరం వైపుకూ జానకి బీరువావైపుకూ ఉరికారు అతను దొడ్డి గుమ్మంవైపుకు వెళ్లి మూటను మోసుకొచ్చాడు. అన్నీ సవ్యంగా ఎవరివి వాళ్ల కందాయి.

"ఎంతైనా కుక్క విశ్వాసం గల జంతువు" అంది బామ్మ, బొచ్చుకుక్కవంక ప్రేమగా చూస్తూ, కష్టపడి సంపాదించుకున్న పుణ్యాన్ని మళ్లీ పూజామందిరంలో పునః ప్రతిష్ఠ చేస్తూ .. జానకి ఆప్యాయంగా కుక్కపిల్లను చూచి రాళ్ళ గాజులను చేతికి తొడుక్కోసాగింది

* * *

హోటల్లో కూర్చుని విరగబడి నవ్వుకున్నారు, రామారావు, రమణ "ఒరే ! నీ ఆలోచన భలేగా పనిచేసిందిరా ! ఇవాళ బామ్మ కుక్కపిల్లకి పాలన్నం స్వయంగా తినిపించింది థాంక్సురా !" అన్నాడు హుషారుగా

"థాంక్సు నాక్కాదురా ! చెప్తానుండు" అని హోటల్లోని పంపుదగ్గరకు వెళ్లి, వచ్చి ప్లాస్టిక్ బొమ్మలను నోట్లో పెట్టుకు ఊదాడు "కిర్ కిర్" మంది ఆ బొమ్మ పిట్టలాగా దీనికి చెప్పు మావాడు దీన్ని ఊదుతూండగానే నాకా ఆలోచన వచ్చింది"

రామారావు గొల్లున నవ్వాడు అర్థంకాకపోయినా, అంతవయస్సువచ్చిన వ్యక్తి చిన్నపిల్లల బూరా ఊదుతున్నందుకు హోటల్లోని వాళ్లంతా పకపకా నవ్వారు ఒక్క క్షణం వాళ్ల వంక తీక్షణంగా చూచి తనూ వాళ్ళతో శ్రుతి కల్పాడు రమణ ★